

АНЕС МАРТЕН-ЛЮГАН

СЪЖАЛЯВАМ, ЧАКАТ МЕ

За теб, само за теб и винаги за теб

Ако е избрана свободно, всяка професия става източник на особени удоволствия дотолкова, доколкото позволява човек да се възползва от емоционалните наклонности и неосъзнатите сили.

„Цивилизацията и разочарованието от нея“

Зигмунд Фройд за траура,

Чуй гласа ми, чуй молбата ми.
Чуй сърцето ми как бие, отпусни се.
Моля те, не се плаши,
когато те пожелаю.
Искам да си доверчива, а те усещам подчинена.
Искам да си послушна, а те усещам боязлива.

Серж Генсбур
„Когато те пожелаю“

1.

От четири месеца си клатя краката: да живеят стажовете в края на следването! Сега от висотата на изминалото време разбирам по-добре защо успях да намеря моя в последния момент. Обратно на всичките си колеги от бизнес школата, готови да бачкат като луди, аз не го бях търсила с идеята да се озорвам, за да се докопам до първия си договор с неопределен срок за назначаване на работа. Аз бях привърженик на минималното усилие и знаех какво обичам: да използвам двата си езика – френския и английския – и да давам възможност на хората да общуват помежду си. Обожавах да говоря. Не съществуваше по-голяма бърборана от мен. Тъй като разглеждах с любопитство годишника на бившите възпитаници на школата, попаднах на координатите на тази агенция за преводи в бизнес средите, изпратих своето CV, разговарях с помощничката на собственика и проблемът беше уреден. Но наистина, на кого му беше притрябвала тази глупост, за да си получи дипломата? Сигурно бях единствената по рода си, която се е заинтересувала, тъй като това си беше в пълния смисъл на думата „стаж на ксерокса“, без каквото и да било заплащане, докато другите получаваха по малко пари всеки месец. Предимствата, които не бяха за пренебрегване: никаква отговорност, без задължително носене на костюм, също така без работа до късно и възможност за пиене на безплатно кафе, както и за срещи с малката банда в часовете на Harry Hour в заведенията! В един друг живот за някой, знаещ два езика като мен, би било интересно да бачка там.

Този ден ми се мерзелееше пред очите. Бяхме купонясвали цялата нощ и броячът ми отчете само два кратки часа сън върху разтегателния диван на сестра ми, чиито пружини ми бяха натъртили гърба. Въпреки че пристигнах с повече от час закъснение, изглежда, бях успяла да мина незабелязано, като отивах да се скатая в долапа за метли, който ми служеше за офис. Когато следобед се борех със съня, секретарката на шефа, качена на курвенските си токчета, се приближи към мен със сатанинска усмивка на лицето – тази незадоволена женица пак щеше да ми пробута досадните си задължения.

– Иди да сервираш кафе в кабинета на Бертран.

– Не, заета съм тук. Не се ли вижда?

– Наистина?

Тя ми се усмихна злобно, после погледна лакираните си нокти, преди да започне отново равнодушно:

– А, в такъв случай, щом приключиш толкова важната си задача, има пет преписки за подвързване, кои-то те чакат, аз няма да имам време да го направя.

Неприятно! Бях като истинска идиотка с подвързващата машина. Наклоних глава настрани и ѝ се усмихнах също толкова глупаво като нея.

– Окей! Ще направя кафетата, по-разумно е, твоите са наистина отвратителни. Не бива да се дразни шефът.

Обидена, изправена, сякаш е глътнала бастун, тя ме погледна втренчено, докато аз ставах, мръщейки се недоволено с изплезен език.

След десет минути с поднос в ръцете, съсредоточена, за да не падна пред всички, аз бутнах със задник въздишайки вратата на кабинета на боса, когато долових дъх на текила – още вонях на снощния алкохол.

Влизайки в помещението, погледнах към четиримата мъже с костюми и вратовръзки. Сериозните им неестествени физиономии ме развеселиха. Оставих пред всеки чашка. Човек можеше да си помисли, че съм прозрачна, защото на никого не му се откъсна от

сърцето едно „благодаря“ за безупречното ми обслужване. Задържах се малко, продължавайки да очаквам спечелената си точка, и се възползвах от това, за да надам ухо, тъй като ми беше любопитно. Дали се занимаваха с решаването на проблема със световния глад, за да не могат да проявят минимум учтивост? На пръв поглед, не. В замяна на това шефът току-що се издъни страхотно, оплитайки конците с омонимите на английски. И този се смята за преводач! *На всичко трябва да ги учи човек!* Без да се замисля, направих трите крачки, които ме отделяха от него, сложих ръката си на рамото му и му под-шушнах гордо на ухото решение на смисловата му грешка. Пръстите му потропаха нервно по дървото на масата.

– Стажантката вълн! – процеди той през зъби, поглеждайки ме мрачно.

Аз отскочих назад, усмихнах се на всички като някоя задръстенячка и излязох от помещението много бързо. Щом вратата на кабинета се затвори зад мен, аз се облегнах на нея, въздишайки през смях. Добре, сега той поне знаеше, че съществувам. *Ама каква глупачка съм, Боже мой!* Ще трябва да се науча да си затварям устата.

Два месеца по-късно най-после избавление. Този проклет стаж беше към края си. Очевидно някои подслушани зад вратата разговори – все трябваше да се занимавам с нещо – все пак бяха предизвикали интереса ми. Шефът и тримата му преводачи изглеждаха като крале на петрола редом с клиентите си – те пък хайлайфът на бизнес средите – и работата им изглеждаше привлекателна. Както бях разбрала, те се срещаха с интересни хора от най-разнообразни среди. Това много ми харесваше, дотолкова, че дори не ми даваше мира. Е... само още няколко минути и бях във ваканция. И преди всичко най-после щях да започна подготовката за големия си проект, за който не бях говорила още с никого. Исках да си взема една свободна година и да обиколя четирите краища на света с раница на гърба, преди да помисля за някакво професионално бъдеще. Искаше ми се да пътувам, да срещам хора, да се порадвам на живота и най-вече да се забавлявам. В осемнайсет часа, след като си взех от незадоволената секретарка на шефа подписаното удостоверение за стажа, бях готова да тръгна. Оглеждах за последен път шкафчето си, колебаейки се дали да не открадна няколко химикалки и един бележник.

– Стажантката, в кабинета ми!

Подскочих. Какво искаше от мен големият бос? Едно нещо беше сигурно: нямаше да получа чек с малка сума за благодарност заради добрата и предана служба. След онова ми изпълнение аз се снишавах всеки път, когато пътищата ни се пресичаха, предпочитайки да избегна някоя нова караница. Какво ли ми се пишеше? Когато влязох в кабинета му, великото божество тракаше лудешки по клавиатурата си. Останах права пред бюрото му, без да съм особено наясно къде да застана, като не можех да намеря място за ръцете си, чувствайки се за пръв път съвършено жалка и чудновата с прекрасните си марафонки „Пума“ на краката и рижите си коси, спретнати в прическа тип диваче.

– Не стойте права там пред мен! – ми каза той, без да вдигне очи.

Положих задника си на ръба на фотьойла срещу него. Все така, без да ме погледне, той продължи:

– Това е последният ви ден тук според онова, което ми казаха, и вие сте приключили със следването си.

– Йеп, господине.

Той направи гримаса като ме чу да казвам „господине“. Да не би да има проблем с възрастта си? Дълбоко в себе си изпитвах голямо желание да се засмея! Ах, кризата на четирийсетгодишната възраст!

– Чакам ви тук в понеделник в девет часа.

За пръв път благоволи да ме погледне.

– За какво? – попитах, без да се усетя.

Той повдигна вежда предпазливо.

– Съмнявам се, че вече сте намерили бачкане другаде. Греша ли?

Той ми предлагаше работа и не се шегуваше отгоре на всичко! Нищо не разбирах. Въртях се на стола си. *Защо аз?* Не бях направила нищо за тези шест месеца освен един приказен гаф!

– Сега можете да си вървите.

– Бъб... е... добре... благодаря – казах най-накрая, притеснено усмихвайки се.

Изправих се с усещането, че го правя на бавни обороти, после се отправих към вратата, но той ме задържа в момента, когато слагах ръка на дръжката:

– Яел!

Виж ти, той ми знае името.

– Да.

Обърнах се и го открих изведнъж настанен удобно във фотьойла.

– Три неща: две препоръки и един въпрос. Препоръките като начало: повече не ми правете номера от последния път и се захващайте за работа.

Ужас, току-що ми бяха направили забележка като в колежа!

– Обещавам – му отговорих, опитвайки се да изглеждам отчаяна.

– Въпросът: къде сте научили такъв изтънчен английски?

Изправих се като малко бойно петле и му се усмигнах хищно.

– Така съм си родена!

Той повдигна вежда. *Тъп ли е или какво?* Трябваше всичко да им се обяснява на дъртаците.

– Майка ми е англичанка. Баща ми решил да завърши следването си по архитектура в Англия...

– Стига, спестете ми историята за хамстера и бабата, знам достатъчно. А вие ще знаете повече за длъжността си следващата седмица. Приятен уикенд и не забравяйте, понеделник, бъдете точна! Повече няма да търпя никакво закъснение. И, смилете се, облечете нещо друго...

Без да се интересува повече от мен, той се обърна към компютъра си. Преди да тръгна, минах отново през шкафчето си, за да прибера чантата си. Полузашеметена като автомат взех метрото и се строполих на едно допълнително столче. Какво ми се беше стоварило току-що на главата? Бях назначена на неизвестна ми длъжност, без да съм направила нищо и най-вече без да го искам. Нямах желание да работя. А и атмосферата беше лоша, никой не се смееше в това заведение. Този Бертран дори не ме беше попитал за мнението ми. В крайна сметка аз не бях подписала нищо, никой не можеше да ме принуди да се върна там в понеделник. Този тип нямаше да дойде да ме гепи вкъщи, за да ме накара да бачкам. Плановите ми за пътуване се изпаряваха яко дим... Освен ако не се възползвам от случая, за да спечеля малко пари, та да скиторя с раница на гръб по-дълго от предвиденото няколко месеца след като подам оставка. Кой би ми попречил? *Никой*. И дума не можеше да става моите родители да ми платят обиколката на света, те вече доста се бяха изръсили за следването ми, не исках да живея повече на техен гръб. Реших да се появя идния понеделник в кабинета на шефа, за да разбере поне колко смяташе да ми плаща. Всъщност тази служба ми падаше от небето! Аз скочих, когато стигнахме „Сен Пол“ и разбутах другите пътници, за да изляза от мотрисата. Качих се през четири стъпала по ескалатора и стигнах подкачайки в генщаба ни, „Ел Паис“. Ние бяхме настанили там базовия си лагер много скоро след началото на следването си. Първото му предимство беше, че се намираше съвсем близо до школата, където можех да се отбивам набързо, за да се показвам и да поддържам легендата, че посещавам редовно лекциите.

После тази кръчма изглеждаше невзрачна и това ни подхождаше: на нас не ни пукаше дали е модерна. Тя изглеждаше леко мръсна, с разклатени табуретки на бара и телевизор над плота. Само суперската му музикална апаратура осигуряваше настроението. Беше ни хубаво там. Собственикът и барманът му се бяха привързали към нас; историите ни, пълните с дребни монети портмонета, тичането, за да хванем последния автобус, ги размиваха. Този бар беше продължение на апартаментите ни, а групата ни беше част от обзавеждането. Аз се залепих за витрината и направих физиономия на всички, преди да бутна свръхвъзбудена вратата.

– Фиеста целия уикенд! – изкрещях с вдигнати ръце.

– Сякаш това е някаква голяма новина – ми отвърна Алис от височината на табуретката си.

Смеейки се като луда, аз скочих на врата на сестра си и я притиснах към себе си. Тя се хвана за тезгяха, за да не се свлечем на плочките.

– Намерих бачкане! – изкрещях в ушите ѝ.

Тя ме отмести назад и ме погледна с ококорени очи като на лъва на Текс Айвъри.

– Защото ти търсеше работа?

– Не! Но все пак я имам!

– Лошо ни се пише!

Всички се хвърлиха върху мен. Малката ни група се беше оформила през последните години. Първо благодарение на Алис, когато беше лапнала по Седрик: тя учеше история, той философия, те бяха създадени, за да се срещнат, тъй като и двамата са еднакво спокойни, свенливи и уравновесени. Аз пък, след като сложих дипломата си за средно образование в джоба година след сестра ми, избрах удобството на една бизнес школа, три четвърти от чиито лекции се преподаваха на английски. Когато бях първи курс, срещнах Адриен, попаднал там след няколко пропаднали години следване. Между нас нямаше любовни истории, ние по-скоро заедно разпивахме, веселяхме се, не спяхме по цели нощи и бягахме от лекции. Внезапно той улегна – на тъгла на една улица беше открил любовта в лицето на Жан – продавачка и самотна майка. Той прие всичко: пиърсинга на езика, твърдия характер и едногодишната ѝ дъщеря Ема, но все пак без да изгуби нищичко от начина си да се шегува, нито от прекомерната си страст към купонясването. А пристигането на Марк не намали броя на разпивките ни. Алис и Седрик го бяха срещнали във факултета. Учеше история на изкуството или по-точно беше записан там. Той ходеше там, когато се сетеше, винаги с ръце в джобовете, като никога не си водеше бележки. При всички случаи, ако на него му потрябваша лекции, той имаше, по думите на сестра ми, цяла армия от почитателки, готови да се принесат в жертва, за да му дават частни уроци. Видът му на замечтан безделник, чудак, леко загадъчен, ги караше да мрат като мухи. Той оставаше много потаен относно завоеванията си, но изглеждаше доста равнодушен към въздействието, което оказваше върху момичетата, поне от онова, което можех да забележа, понеже ние двамата бяхме винаги заедно. Като се изключи, че тази вечер той отсъстваше от проверката.

– Къде е Марк? – попитах, след като се освободих от хватката на другите.

– Не знам какви ги върши! – ми отговори Адриен. – Обикновено пристига пръв.

Извадих джиесема си от джоба, бях много горда с него, беше ми първият.

– Ще му се обадя.

Марк живееше у дядо си откакто следваше в Париж, оставяйки провинциалния живот на родителите си, които обитаваха Турен. Естествено никой не вдигна. Дядо му просто изобщо не го съдържаше на едно място, в редките случаи, когато бяхме ходили у тях, само го бяхме срещали. Той беше чудак, винаги готов да замине за някъде, за да търси злато, както казваше сам с дяволит поглед. Когато питахме Марк какво прави дядо му, той вдигаше рамене и разправяше, че неговият Абуело (дядо на испански), както го наричаше, е търсач

на съкровища. Коего неизменно предизвикваше смехове и насмешки, а после ние сменяхме темата. За краткото време, през което го виждахме, той винаги съумяваше да ни каже нещо мило, докато погледът му ни изучаваше внимателно. Понякога ми се струваше, че ме познава много добре, макар че никога не бяхме разменяли повече от десет думи.

– Ще се появи – ми каза сестра ми, връщайки ме на земята. – Разкажи ни за бачкането си! Каква е тази история?

Обрисовах им в основни линии как ме бяха поканили в кабинета на големия бос, без да изпускам входа на бара.

– Яел, ти имаш един голям проблем! – заяви Жан.

Обърнах се изненадана към нея с чашата бира в ръка. Тя се усмихваше извратено.

– Какво?

Отпих глътка, не разбирах какво иска в края на краищата.

– Ти трябва да се издокараш! Вече нямаш избор! Край с маратонките и дънките. Нещата стават сериозни!

Изплюх бирата, опръсквайки бара. Алис изръкопляска и двете прихнаха, а Жан веднага разбра.

– Страхотно, утре ще си поиграем на кукли с теб.

Какъв ужас!

– Не! – провикнах се. – Не искам да се дегизирам!

– Кой ти е говорил за това? – възрази ми Жан. – Аз ще ти намеря костюми и обувки с високи токчета в бутика. Това ще свърши работа!

Аз се нацупих.

– Никога, никога няма да сложа токчета.

Всички се разсмяха, като видяха физиономията ми със смръщени вежди и стиснати устни.

– Какво става тук?

В мига, в който чух сериозния глас на Марк, който сякаш винаги съобщаваше за някаква катастрофа, забравих за проблема, свързан с облеклото, и се обърнах към него отново отпусната и усмихната. Той пристигна небрежно, стисна ръката на бармана и остави тютюна си за свиване на цигари върху бара. После дойде зад мен, подаде ръка над рамото ми, отмъкна чашата ми и отпи голяма глътка, намигайки ми.

– Добре, е, кой ще ми отговори? Какво празнуваме? – настоя.

– Имам работа – му отговорих аз широко усмихната.

Той се вторачи в мен наистина изненадан.

– И това добра новина ли е? Ти искаш ли да бач-каш?

– Не, аз не искам да бачкам, но, какво пък, предложиха ми я любезно, не можах да откажа! – изстрелях и най-откровено се разсмях.

– Невероятна си!

Той наведе към мен своите метър и осемдесет и пет, за да се вгледа по-добре със закачливите си очи в моите.

– Една лудешка разпивка тази вечер?

– Yes!

– Хайде, черпя всички ви в чест на Яел! – заяви той сияещ.

Вечерта започна истински от този момент. Всички вече само се смееха гръмко, шегуваха се, градяха въздушни кули и се черпеха непрекъснато. Естествено, Адриен трябваше да се сети за не особено блестящото ми състояние по време на последната ни веселба в заведение предишната седмица.

– Планирацията ти полет от подиума няма да бъде забравен!

– Какво да направя, като започвам да истерявам с тези песни?

Бях подкупила диджея, за да пуска непрекъснато двата ми любими хита в момента: „Murders on the dance floor“ и „I am outta love“. Бях успяла с много намигвания и обещания да пийнем с него по чашка. Шоуто ми бе продължило седем минути, като се изключи, че се бях въртяла прекалено много, имайки предвид нивото на алкохола в кръвта ми, та накрая бях припаднала, изгъркулвайки се от подиума. Марк ме беше задържал, преди да си удари главата на пода.

- На мен много ми хареса да си играя на Бърза помощ – съобщи той.
- Ами, не думай, ти нали се изперчи – отвърна му Жан. – И после, нема никой!
- Чакай, аз нямаше да ѝ ударя плесница! – отговори той, вдигайки ръце.
- Аз свърших тази работа – догълни сестра ми. – Откога го чаках.
- Гаднярка! – изкрещях аз, хвърляйки се върху нея.

Ние бяхме единствените клиенти в „Паис“ тази вечер, заради което ни се полагаше малък бонус – собственикът ни почерпи с тапас. Нахвърлихме се върху тях, благодарейки му с пълна уста. После Адриен започна състезанието по дартс. Както обикновено бях в един отбор с Марк. Аз бях в тандем с него от деня, в който отказах да съм в един отбор с момичетата, а те бяха една от друга по-зле. Ние победихме. Докато любимият на всяка ругаеше съответно Жан и Алис, аз скочих на гърба на Марк, който ме разнесе триумфално из бара. Бях се вкопчила във врата му и подпирах брадичката си на рамото му. Той ни заведе до бара.

- Жаден съм, жено – ми каза.

Аз му залепих една целувка по бузата и оставайки на гърба му, грабнах чаша бира и му дадох да пие, преди да утоля жаждата си на свой ред.

- Малките – ни повика барманът. – Автобусът ви минава след три минути.

Аз се спуснах от гърба на Марк за нула време. Той ме задържа, преди да изгубя равновесие.

– Ужас! Портиерката! – извика Жан, чиято пазачка на кооперацията гледаше Ема в стаята си в замяна на отстъпки в цената на продаваните в бутика парцалки.

Настана паника, палтата ни се разлетяха из бара, всеки си прерови джобовете, за да платим.

- Изчезвайте, слагам го на сметката ви – рече барманът.

Минах зад бара и го целунах силно по двете бузи.

- Страшно си мил!
- Яел! Какво правиш? – изкрещя Седрик.

Неминуемо опитът да минем през вратата шестимата едновременно не се увенча с голям успех. В момента, когато тапата изхвъркна и ние всички се оказахме на тротоара, автобусът ни мина под носа.

- Отврат! – изрева Адриен. – Тичайте!

Жан вече беше изприпкала, дъщеря ѝ я чакаше. Тя спринтираше с балеринките си, а от алкохола сигурно ѝ бяха пораснали криле. Догони автобуса на следващата спирка и успя да накара шофьора да почака. Марк скочи последен с цигарата си в устата, като не я беше изпускарал, докато тичахме като луди.

- Младежо! – му каза водачът.
- О, да, извинете.

Той започна да рови в джобовете си и размаха абонаментната си карта.

- Изряден съм, господине – му каза той гордо.
- Вие ми се подигравате!
- Няма такова нещо – отговори той откровено изненадан.
- Цигарата ти, Марк! – извиках аз.
- По дяволите! Извинете, господине.

Всички избухнаха в смях, Марк изхвърли фасата си навън от автобуса, който може най-после да потегли. Разстоянието от „Сен Пол“ до площад „Леон Блум“ трябва да е било доста мъчително за другите пътници, имайки предвид шума, който вдигахме. Животът ми беше съвършен, прекрасен, аз не желяех нищо друго, освен да остана завинаги с петимата, които обичах, обещавайки си никога да не се отдалечавам от тях каквото и да става. Жан се отърси като куче пред вратата на сградата на булевард „Ледрю Ролен“, което беше нейният начин да изтрезнява точно преди да се изправи пред портиерката. Ние минахме крадешком през вътрешния двор, за да я чакаме строени като аптекарски шишета пред асансьора, където тя ни настигна с увитата в одеяло Ема.

– Качвам се първа, съвсем сама, иначе вие ще ми я събудите.

Никой от петима ни не гъкна. Тя изчезна.

– Да се качим по стълбите – предложи Седрик.

Изкачването до четвъртия етаж беше изпълнено с много перипетии, като всеки поне веднъж не улучи стъпалото и се блъсна в стената.

Вечерта продължи във всекидневната на мъничкия им двустаен апартамент, докато Ема спеше като праведник в стаята. Алис даде сигнала за тръгване:

– Да вървим – изхленчи тя, притискайки се към Седрик. – Не мога повече.

– Аз също искам да спя – добави Жан. – Освен това трябва да бъдем във форма за промяната на външния вид на Яел.

– О, не, не разваляйте празника с това чудо! – помолих ги настойчиво аз.

– Да те изпратя до вас – предложи Марк. – После ще взема метрото.

– Както кажеш.

Той скочи и поведе всички след себе си, дори и вече никой да не можеше да върви, без да залита. Адриен се стовари направо на канапето, превит от смях. Марк го вдигна и го прегърна, за да му каже „довиждане“. После се приближи до Жан, която наглеждаше дъщеря си през откритата врата на стаята. Той я прегърна през раменете, поглеждайки също в помещението, преди да я целуне силно по бузата. Кое то разсмя всички, защото когато Марк беше пийнал малко повече, ставаше много любвеобилен. Той поклати глава и пръв слезе по стълбите. Ние с Алис и Седрик слязохме, без да бързаме. Младите ни влюбени се подкрепяха, значи връщането щеше да бъде равно на подвиг, но за щастие те живееха на три преки от там. Намерихме Марк на тротоара със свита цигара в устата. Той притисна към себе си сестра ми и любимия ѝ. Тъй като не ги пусна доста време, аз го дръпнах за ръката.

– Марк, стига! Ще ги видиш пак утре! Остави ги да се приберат у тях!

– Лек път – им каза той, гледайки ги втренчено.

– Би трябвало да се оправим – му отговори Седрик. – Ще ти се обадя утре през деня. Чао!

До квартирата ми не беше особено далече, тъй като аз живеех в слугинската стая на една сграда на улица „Рокет“ близо до метростанция „Волтер“. Улиците се събуждаха спокойно, а като вървах покрай хлебарницата, миризмата на кроасани и топъл хляб погъделичка папилите ми и предизвика поредица от къркорене в корема ми.

– Беше готино – ми каза Марк, нарушавайки тишината след няколко минути.

– Бих го повторила на драго сърце довчера! Искаш ли? – предложих, побутвайки го леко с лакът.

Той повдигна рамене.

– Като си помисля, че получи работа! Това е върхът.

– Кой ти казва, че ще мина пробния период? Ще говорим пак за това след три месеца.

Той ме погледна по начин, който не можах да разбера. После, без да спира да върви, си сви нова цигара, от която задърпа като луд, щом я запали. От този момент повече не разменихме нито дума.

– Ето че пристигна.

Аз вдигнах очи към него, ние се гледахме дълго. Стори ми се, че той се опитва да ми каже много неща, но не се осмелява.

– Ще се качиш ли да изпиеш едно кафе? – предложих, дърпайки го за кадифеното сако.

– А и ще ти дам билета ти за концерта на Бен Харпър следващия вторник.

– О... да, вярно, концертът...

– Беше забравил? – разсърдих се аз.

Погледът му за миг ми се стори измъчен. После той ми се усмихна.

– Не..., но запази билета ми, може да го изгубя!

Аз се засмях, после го хванах за ръката, за да го поведе към вратата на сградата. Усетих съпротива.

– Трябва да вървя – рече той. – Не се смей, но обещах на дядо да закуся с него.

Аз избухнах в смях. Той наистина беше уникален с този свой прародител, който беше герой за него и на мен това ми се струваше невероятно. Искаше ми се да го познавах по-добре този негов Абуело. Марк изхвърли угарката си на тротоара и ме прегърна – на мен също ми се полагаше гушкането от края на вечерта, като се изключи, че моето беше малко по-дълго от това на другите, той ме притисна към себе си силно с лице свряно във врата ми.

– Пази се, Яел – прошепна.

– Трябва да изкача само шест етажа – му отговорих също толкова тихо. – Ако искаш да се увериш, че няма да ми се случи нищо, предложението ми да се качиш остава, мога да се обадя на дядо ти, за да поискам разрешение...

– Не ме съблазнявай... не днес...

Аз се засмях, все така притисната към него. После той ме целуна по бузата, пусна ме и отстъпи няколко крачки.

– Дръж ме в течение за довечера – му казах.

– Отивай да спиш!

Той ме погледна настойчиво, усмихна ми се и си отиде. Аз изкачих шестте етажа много щастлива. Строполих се на леглото си облечена и заспах веднага щом положих глава на възглавницата.